

Şiddet Savunusu

Theodore Kaczynski

New York Times'a eğer yayınlarılarsa terörizmden vazgeçeceğimi söylediğim manifestomda şiddetin açıkça savunulmayacağına söz vermişim çünkü ana akım medyanın şiddet savunusu içeren herhangi bir parçayı yayınlamayı kabul etmeyeceğini varsayıyordum. Tam da bu yüzden Endüstri Toplumu ve Geleceğinde şiddetin devrimdeki olası rolüne doğrudan değinmedim. Asıl ortada olan, teknolojik - endüstriyel sisteme karşı başarılı bir devrimin bir noktada şiddeti de içermek zorunda olacağını düşünüyorum.

Güç ve şiddet nihai yaptırımlardır. Büyük bir toplumsal çatışma uzlaşma yoluyla çözülemediğinde sorun fiziksel güç yahut tehditle çözülür. Sanayi Toplumu ve Geleceği'nin 125-135 paragraflarında savunduğum gibi, teknolojiyle uzlaşmaya çalışırsak zaten kaybedeceğimiz bir oyuna başlamış sayılırız. Sistem stabil bir durumla hiçbir zaman yetinmez ve asla tatmin olmaz — her zaman gücünü genişletmeye çalışır ve kontrolü dışında kalan hiçbir şeye kalıcı olarak tolerasyon göstermez (Sanayi Toplumu ve Geleceği, paragraf 164, Sistemin krizi atlattıktan sonra insanları ve doğayı kontrol etmek için yeni yeni teknikler geliştirmeyi bırakacağını ve sistemin ayakta kalması için daha fazla kontrolün artık gerekli olmayacağını düşünmeyin. Tam tersine, zor zamanlar bir kere atlatıldıktan sonra sistem

insanlar ve doğa üzerindeki kontrolünü daha da hızla arttıracaktır, çünkü şu anda var olan türden engellerle artık karşılaşmayacaktır. Varlığını sürdürmek, kontrolü genişletmek için tek esas neden değildir. 87. ve 90. paragraflarda açıkladığımız gibi teknisyenler ve bilim adamları çoğunlukla yapay bir faaliyet içinde çalışacaklardır; yani güce olan ihtiyaçlarını teknik problemler çözerek tatmin edeceklerdir. Ve bunu hiç azalmayan bir coşkuyla yapmaya devam edeceklerdi, çözecekleri en ilginç ve zor problemler de insan vücudunu ve aklını anlamakla ve gelişimine müdahale etmekle ilgili olanlar olacaktır, “insanlığın iyiliği” için elbette.). Binaenaleyh, sistemle aramızda devam eden çatışmada uzlaşmaya varılamaz ve nihayetinde ancak fiziksel güçle çözülebilir. Sistemin kendini koruyabilmesi güç ve şiddete bağlıdır — polis ve ordu bunun için var. Eğer biz devrimciler şiddete başvurmadan vazgeçersek, kendimizi sistem karşısında çok ciddi bir dezavantaja sokmuş oluruz. Gelişigüzel şiddeti yahut tek çözümler olarak şiddeti savunmuyorum; çoğu durumda şiddet içermeyen yollar en etkili olanlar oluyor. Ancak şiddetin devrimcinin takım çantasının önemli bir parçası olduğunu ve bunu kullandığımızda avantajlı pozisyonda olabileceğimiz zamanlarda kullanmaya hazır olmamız gerektiğini öne sürüyorum.

Sistemin bize şiddet karşısında dehşete düşmeyi öğretmesinin sebebi her türlü şiddetin Sistem için tehlikeli olmasıdır. Sistem her şeyden önce bir düzen gerektirir; uysal, itaatkar ve sorun çıkarmayan insanlara ihtiyaç duyar. Roger Lane, Sanayi Devrimi'nden önce Amerikan toplumunun şiddete bugün olduğundan çok daha toleranslı olduğunu ve şiddet karşıtlığının endüstriyel sistemin düzenli ve naif bir vatandaşlık ihtiyacına yanıt olarak ortaya çıktığını göstermiştir. (Bknz. Chapter of Violence in America: Historical and Comparative Perspectives, edited by Hugh Davis Graham and Ted Robert Gurr.) Bazı istisnalar dışında sistem liderleri şiddeti reddedişlerinde oldukça samimi. Sistem kendini muhafaza edebilmek için şiddete başvurmak zorunda olsa d, genellikle kendi şiddeti de dahil olmak üzere şiddetin ölçüsünü olabildiğine minimize etmeye çalışır çünkü şiddet sistemi tehlikeye atan toplumsal gerilimleri alevlendirir. İnsanları döven “kötü polis”, mantıksız davrandığı için farkında olmadan sisteme karşı bir isyancı konumundadır. Teknokrasinin en rasyonel ve öz disiplinli üyeleri için ideal polis, kamu düzenini ve sosyal disiplini korumak için ne kadar güç gerekiyorsa o kadarını kullanan polistir ve bu ölçü asla aşılmaz.

Prensip olarak şiddetsizlik savunan çoğu kişi şu üç kategorinin birinde değerlendirilir. Birin-

cisi, konformistler — beyinleri sistem tarafından başarıyla yıkandığı için şiddetsizliğe inananlar. İkincisi, korkaklar var. Üçüncüsü, azizler var — şiddetsizliğe olan inançları samimi şefkatlerinden gelen ve oldukça nadir görülen insanlar.

Konformistlere ve korkaklar ise sadece aşağılıklar ve onlar hakkında daha fazla bir şey söylemimize gerek yok. Öte yandan azizler saygımızı hak ediyor. Tabii onların prensiplerini kabul edersek de aslında devrimden vazgeçmiş oluruz, fakat yine de mücadelede önemli bir rolleri olabilir. Bir devrime muhtemelen eşlik edecek kargaşa ve şiddetin aracılığıyla nezaket ve merhamet idealini canlı tutmaya yardımcı olabilirler; ve - kim bilir? — belki bir gün insan toplumundaki zulmün miktarını azaltmakta pratik etkileri olacak. Ancak tek başlarına bir devrimi kazanamazlar. Kazanmak için sert savaşçılara ihtiyaç var.

Toplumumuzda şiddete karşı çıkılmasının salt bir konfor düşkünlüğü yahut sosyal sözleşme meselesi olduğu gerçeği, şiddete yönelik tutumların şiddetin gerçekleştirildiği koşullara göre nasıl değiştiğinden çıkarılabilir. Şiddet, sistemin onayıyla (örneğin savaş durumları gibi) gerçekleştirildiğinde, çoğu insan bunu kanıksamaktadır. Şiddet sistem tarafından onaylanmadıysa dehşete düşerler.

Avukatlarım bir nöropsikolog, Dr. Watson'ı getirdi, deli olmadığımı doğrulamak üzere bazı testler yapmak için. Test sürecinin geçmesinin ardından Dr. Watson bana bombalamalarla ilgili bazı sorular sordu. Diğer birçok şeyin yanı sıra bir de eylemlerimin “kurbanlar” ve aileleri üzerindeki etkisi hakkında neler hissettiğimi sordu ve benim gibi zeki bir adamın çok fazla suçluluk hissetmeden ve ölümlerin aileleri üzerindeki etkisi hakkında pek de endişe duymadan insanları öldürebilmesi konusunda oldukça şaşkın görünüyordu. Ama bir savaşta düşman askerlerini öldüren veya sakat bırakan bir asker olsaydım, bu Dr. Watson, kurbanlar ve aileleri üzerindeki etkisi hakkında ne hissettiğimi sormayacaktı. Kimse bir askerin düşman askerlerini öldürmekte tereddüt etmesini ya da ölenlerin ailelerinin nasıl hissettiği konusunda endişelenmesini beklemiyor ve çok az asker böyle şeyler hakkında endişeleniyor. Bu, çoğu insanın şiddete karşı tutumunun şefkatten değil, sosyal sözleşmeden olduğunu göstermektedir.

Teknolojik - endüstriyel sistemin bozulması, kesinlikle yaygın fiziksel zorluklar içerecektir. Arıza ani olursa, bu sistemin gerçekten acı çekmesi anlamına gelecektir çünkü tarım ilaçları ve kimyasal gübreler, yüksek teknoloji hibrit tohumlar, çiftlik makineleri için yakıt veya yedek parçalar, şehirlere ürün taşıyacak kamyon ve trenler olmayacaktır. Sis-

tem birkaç on yıllık bir süre içinde kademeli olarak dağılsa bile nüfusun azaltılması ve geçimlik tarıma geçişin sorunsuz ve düzenli bir şekilde olacağı yanlıştır. Birçok insan yiyecek veya diğer fiziksel ihtiyaçların eksikliğinden muzdarip olacaktır ve bu koşullar altında yaygın bir sosyal düzensizlik ve dolayısıyla mücadele olacağı kesindir. Tarihe bakabilirsiniz. Bir medeniyetin hızlı çöküşüne neredeyse her zaman şiddet eşlik eder ve medeniyet ne kadar gelişmişse söz konusu şiddet de o kadar büyüktür.

Modern orta sınıf kültürü, insanoglunun ve diğer çoğu memelinin davranışsal repertuarının normal bir parçası olan saldırganlığı bastırmaya çalıştığı için oldukça ilginç. İnsanlık tarihi boyunca çoğu toplum, saldırganlığa günümüzün orta sınıfının gösterdiğinden daha fazla tolerans göstermiştir. Tabii tamamen şiddetsiz olan birkaç ilkel kültür olduğu da bir gerçek. Pasiflik ve şiddetsizlik ideolojileri, asil vahşinin aksine modern toplumun ne kadar şiddetli olduğunu göstermek için bu kültürleri örnek olarak göstermiştir. Fakat bilinçli yahut bilinçsiz yapılan bir sahtekârlıkla, modern orta sınıf ahlakının verdiğinden çok daha büyük ölçülerde şiddete izin vermiş daha fazla sayıda ilkel kültürü tümüyle görmezden geliyorlar. Örneğin, Derrick Jensen, *Listening to the Land* (Sierra Club Books, 1995, sayfa 3) adlı kitabında, Britanya Kolumbiyası'ndaki Okanagan Kı-

zilderililerini hiçbir zaman fiziksel şiddete başvurmadıkları için övüyor, ancak Kuzey Amerika Kızılderili kabilelerinin çoğunluğunun salt savaşçılar olduğu gerçeğine bir kelime ile bile değinmiyor. Kabilelerin çoğu, savaşı asil ve takdire şayan bir şey olarak bile görmüştür ve gereksiz savaşların başlatılmasının tek sebebi de genç erkeklerin askeri şan merakıydı. (Feministler tüm bunları erkek yaratıklara yüklemeye kalkışmasını diye erkeklerin kadınlar tarafından kışkırtıldığı gerçeğine dikkat edilmelidir. Savaşçı kabileler arasında her kadın oğullarının cesur savaşçılar olmasını isterdi ve genç erkeklerin askeri şan peşinde koşmalarının nedenlerinden biri, onları genç bayanlar arasında popüler yapmasıydı.)

Tabii ki ilkel savaş da modern savaştan çok farklıydı. Günümüzde askerler, politikacıların veya diktatörlerin hırslarını tatmin etmek için savaşıyorlar; Büyük savaşlarda genellikle askere çağrılmışlardır ve gönüllü olsalar bile genellikle bunu sadece propaganda tarafından beyinleri yıkandığı için yaparlar. Modern savaş alanı, bir birey olarak askerin beceri ve cesaretinin hayatta kalma şansına pek de etki etmediği bir mezbahadır. Buna karşın, Amerikan Kızılderilileri ya kendilerini ve ailelerini korumak uğruna ya da direkt savaşmak istedikleri için savaştılar. Savaşları küçük ölçekliydi, böylece bir birey olarak savaşçı önemsiz ve ölüme gönderebileceğin biri ola-

rak görülmedi. Ve çatışmaları, modern savaşın yol açtığı büyük çevresel hasarların hiçbirini çıkarmadı. Aslında, savaşları nüfusu düşük tuttuğu için çevresel sonuçları pozitifti.

Tüm şiddeti ortadan kaldırmak ortalama ömrümüzü artıracaktır, fakat modern toplumdaki ortalama ömür süresi muhtemelen başka herhangi bir toplumda hiç görülmediği kadar uzun ve modern toplumun derin problemleri var. Ortalama ömrün çok daha kısa olduğu, ancak stresin, hayal kırıklıklarının, endişenin yahut diğer psikolojik acıların çok daha az yaşandığı birçok toplum da görülmüştür. Bu, ortalama ömür süresinin insan mutluluğu için çok önemli bir yeri olmadığını göstermektedir; insanın özgürlüğü için de aynısı geçerlidir.

Şiddeti şiddet olduğu için çekici bulduğum izlenimi vermek istemiyorum. Hatta bunun tam aksini düşünüyorum. İnsanların birbirlerini fiziksel, ekonomik, psikolojik yahut başka bir yolla incitmeden beraber yaşadıklarını görmeyi yeğlerim. Fakat şiddetin ortadan kaldırılması ideali yapılacaklar listemizin başında olmamalıdır. Birinci öncelik, teknolojik-endüstriyel sistemden kurtulmak olmalıdır.

Anarşist Kütüphane

Theodore Kaczynski
Şiddet Savunusu

24.05.2022 tarihinde şuradan alındı:
gayrnesriyat.substack.com
Çeviri: Gayr Neşriyatı
İngilizce Aslı: In Defense of Violence

tr.anarchistlibraries.net